Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Januar 1900. 49de Aargang.

Tale af Apostel Orson Pratt,

holdt i Salt Lake City den 2den December 1877.

(Fortsat fra Side 7.)

Taleren fortsætter, idet han holder Mormons Bog i sin Haand:

Her fremstille vi en Optegnelse fra dette (amerikanske) Fastland, en Beretning om en Gren af Josephs Stamme fra næsten 600 Aar før Kristus og indtil 420 Aar efter hans Fødsel, en Beretning om Herrens Handlemaade med dem fra den Tid de forlod Jerusalem, indtil et af deres største Folk faldt i et Slag formedelst deres Ulydighed mod Herren, og Efterkommerne af den overblevne Levning er det fornedrede, vanslægtede Folk, som vi kalde Indianere, hvilke endnu eksistere. Deres Optegnelse er bleven bragt for Dagen; Herren har gjort det, ikke Joseph Smith. Han har allerede forenet Josephs Optegnelser og Vidnesbyrd med Judas, saa at vi kunne have forøgede Beviser for, at Jesus er Kristus; at vi kunne have Vidnesbyrd fra de to store Nationer, den jødiske Nation og Josephs, som boede i dette Land (Amerika) og senere blev „en Mangfoldighed af Folk", ifølge Jakobs, den fordums Patriarks Velsignelse, da han velsignede sine to Sønnesønner, Ephraim og Manasse. Vi finde her paa dette Fastland en Mangfoldighed af Folk, og naar vi undersøge de Sprog, som de tale, saa se vi tydeligt, at de udsprang af samme Kilde. Oldgranskere, der flittigt have efterforsket denne Genstand, komme alle til samme Slutning, nemlig den, at disse Sprog øjensynligen udsprang fra eet. De ere ligeledes enige om, at disse Folkeslag maa have levet her gennem mange Generationer for at kunne blive saa vidt forskellige i deres Tungemaal. I vide vel, at naar Folk ikke have noget Skriftsprog, som vi have, saa bliver deres Sprog snart fordærvet, og de ville afvige fra hinanden, ligesom Indianerne have gjort, og deres Sprog vil blive mere og mere fordrejet. Naar I ville følge

Sporene af dette Lands Ur-Indbyggeres Sprog, ville I finde, at de have samme Oprindelse, og ligeledes at denne „Mangfoldighed af Folk" ere Josephs Efterkommere i Opfyldelse af den Forjættelse, Gud gav ham gennem hans Fader Jakob. Patriarkerne i fordums Dage brugte den Skik at velsigne deres Børn og sige dem, hvad der skulde ske i de sidste Dage. Jakob velsignede saaledes sine tolv Sønner, og da han kom til Joseph, udtalte han en særegen Velsignelse over hans Hoved, hvilken lyder saaledes: „Joseph er en frugtbar Kvist, ja en frugtbar Kvist ved en Kilde, hvis Skud gik over Muren," antydende, at en Del af hans Sæd skulde ikke altid forblive sammen med Hoveddelen af hans Folk, men vilde „skyde over Muren," det vil sige: forlade Palæstina. „Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes yderste Grænser, de skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskildt fra sine Brødre." Jakobs Forfædre vare Abraham og Isak. Hvilke Velsignelser blev dem givne? Palæstina. Men Patriarken siger: „Jeg har en større Velsignelse, mægtigere end mine Forfædres." Hvor meget større end deres? Indtil de evige Højes yderste Grænser. Han sagde: Jeg vil give dette til dig, Joseph, eller: de skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre. Hvor vidunderlig er ikke Guds Handlemaade med Menneskene i at bringe hans Tjeneres profetiske Udsagn til at ske! Der var en anden Velsignelse, som blev udtalt over Joseph af Moses, før han borttoges fra Israel; den var meget forskellig fra de øvrige Stammers, og lyder saaledes: „Og han sagde til Joseph: hans Land være velsignet af Herren, af den kostelige Frugt af Herren, af Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde;" det samme som at sige, at hans Land skulde være meget fortrinligt. I Stedet for at blive velsignet med Lande ved Siden af de øvrige Stammer; skulde han vorde en frugtbar Kvist ved en Kilde, hvis Grene skød over Muren indtil de eviges Højes yderste Grændser, og der skulde han blive velsignet med alle Slags Klima, den tempererede og den hede Zone — Jordens Velsignelser og dens Fylde fra de tempererede Zoner, og dem fra de hede Zoner. Altsaa se vi af disse Profetier og Forudsigelser, at Herren i sin vise Styrelse har handlet saaledes med Israeliterne, at disse Forjættelser ere blevne bogstaveligt opfyldte. De skulde ikke alene vorde velsignede med Jordens Velsignelser, men hans Land skulde være velsignet af Herren, af den kostelige Frugt af Himlen. Hvad vilde I anse for Himlens kostelige Frugt? Jeg vilde sige, at Aabenbaringer fra Himmelen til hans Efterkommere vilde være saa kosteligt som noget, der kunde skænkes dem. Hvorfor skulde det da anses for urimeligt, at disse Profetier angaaende Josephs Efterkommere skulde blive opfyldte; at Herren skulde fremføre disse kostelige Ting i de sidste Dage under Navn af Josephs Optegnelser, saa at de kunne udgaa som Vidnesbyrd tillige med den jødiske Optegnelse, først til Hedningerne og

dernæst til Israels Hus, saa at Vejen kunde beredes for, at det Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage, maatte forøges paa Jorden i Opfyldelse af Daniels Profetier, indtil Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives den Højestes Hellige.

Dersom Gud har i Sinde at oprette et Rige, som fremstillet i Daniels Bog ved „en Sten afhugget af et Bjærg, hvilket ikke skete ved Menneskehaand,“ og dette Rige skal udstrække sig, indtil det, som han saa i Synet, bliver et stort Bjærg og opfylder den ganske Jord, saa vil det uden Tvivl kun være et forberedende Værk for hans Søns anden Tilkommelse, saa at naar han kommer i al sin Herlighed i Himmelens Skyer, ledsaget af Profeterne, Apostlene, Aabenbarerne og de øvrige Hellige, det er rimeligt at formode, at Riget, som skal oprettes, vil have Profeter, Aabenbarere og inspirerede Mænd, gamle Mænd, der drømme Drømme, og unge Mænd, der se Syner. Og paa denne Maade vil Jesus, naar han kommer igen med sine opstandne Hellige og finder et Rige beredt for sig, dannet af dem, som have Guds Aand i deres Hjærter, begynde sin Regering, sin Verdensregering paa Jorden over alle de Hellige, som leve. Da vil hin Del af Daniels Profeti vorde opfyldt, som siger: „Og Riget og Magten“ — ikke alene Riget, men ogsaa Magten — „og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives et Folk, som er den Højestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham.“ Det vil sige: alle paa den Tid levende Folk ville regeres af denne ene „Kongers Konge“; han vil være midt iblandt sit Folk, de opstandne Hellige og dem som ikke have set Døden. Og over alt Kød vil Guds Aand blive udgydt.

Jeg sagde „alt“ Kød, indbefattende Dyr saavel som Mennesker. Dette er meget klarligen bleven omtalt i Profetierne. Herved forstaas, at paa hin Dag, naar „Guds Kundskab skal opfylde Jorden, ligesom Vandene skjule Havets Bund,“ da skal „Løven æde Straa ligesom Oksen.“ Den vil være saa modtagelig for Guds Aand, at dens Natur vil blive aldeles forandret. I Stedet for at gaa paa Rov efter andre Dyr og fortære deres Kød, vil den leve af Planterigets Frembringelser, ligesom den gjorde paa Skabelsens Morgen. Da Jorden først var dannet, bleve alle Ting erklærede for „saare vel“. Den udgik af Skabelsens Hænder i en meget fuldkommen Tilstand; men da Mennesket faldt, kom en Forandring ikke alene over Mennesket, men ogsaa over Dyrene; og Planteriget kom ogsaa under Forbandelsen; Satans Magt og Kraft tiltog paa Jorden, og der opkom Fjendskab mellem Mennesker og Dyr. Men den Tid vil komme, da Guds Aand vil blive udgydt over alt Kød og „en Ulv skal ligge hos et Lam, og en Parder hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem.“ Dette vil forandre Skabelsens faldne Tilstand eller i det mindste den levende Del af den. Forbandelsen vil da blive borttagen. Jorden vil blive lig

Edens Have, og Jesus vil være her og undervise sit Folk, i Opfyldelse af hvad der er skrevet i de hellige Skrifter om hans Tusindaars-Regering. De Hellige ville da opstaa og ligeledes være denne Klodes Indbyggere. De synge derom i Himlen, medens deres Legemer slumre i Graven. Læs det 5te Kapitel af Johannes' Aabenbaring; det vil give eder et Begreb om, hvad de Hellige i Himmelen haabe. Ordene i den nye Sang, som Johannes hørte dem synge, vare: „Du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet, og med dit Blod haver købt os til Gud af alle Stammer, Tungemaal, Folk og Slægter. Og du har gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regere over Jorden." De haabe derpaa og synge derom; de forvente det lige saa meget, som vi haabe at gaa med dem og være iblandt dem; og lige saa meget som vi have Tro paa, at vi, naar vore Legemer nedlægges i Graven, ville gaa til vort tidligere Opholdssted, de beredte Boliger, hvor vi udgik fra, og at vi ville forene os med de himmelske Hærskarer. Vi ville ikke forglemme Jorden. Den er vort hjemlige Opholdssted. Men i Stedet for at forglemme den, ville vi forene os med dem i deres nye Sang, og med dem i frydefuld Forventning skue hen til den Dag, da vi skulle vende tilbage for at regere paa Jorden, efter at være blevne Konger og Præster for vor Gud; og Jesus og de Tolv ville være iblandt os. Vi have ogsaa en Beretning om deres Troner: „Og Jesus sagde til dem, sandelig, sandelig siger jeg eder, at I, som have fulgt mig i Igenfødelsen, skulle, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone, ogsaa sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Israels Stammer." Da ville de tolv Stammer komme tilbage, og tolv Mænd siddende paa tolv Troner i Palæstina ville herske over dem. De tolv Apostler, der blev oprejst i dette Land (Amerika) for mere end 1800 Aar siden, skulle ligeledes have deres Troner, og efter selv at være blevne dømte af de „Tolv" i Jerusalem, ville de sidde paa deres Troner og dømme de overblevne af Josephs Stamme, og de ville have dette Værk at udføre i de evige Verdener. Præstedømmet gives ikke for nogle faa Aar for derefter at ophøre, men alle Guds Tjenere, som have virket hernede formedelst Præstedømmets Fuldmagt, ville fortsætte deres Virken iblandt udødelige Væsener og iblandt de levende, som endnu ikke ere blevne forandrede til deres udødelige Tilstand. Nogle tro, at naar Jesus kommer, ville alle, som da leve paa Jorden, blive forandrede. Der findes intet Grundlag herfor i Skriften. Men der er et Skriftsted, som siger, at de Hellige, som da leve, ville blive „forandrede i en Hast, i et Øjeblik ved den sidste Basun." Naar den første Basun lyder ved Frelserens Komme, ville de ikke blive forandrede, men de ville blive optagne: Men naar de Helliges Grave aabnes, og disse komme frem som udødelige Væsener, ville de blive, ikke udødeliggjorte, men i en vis Grad fornyede, og de ville blive optagne tilligemed hine, som ville fremstaa af deres

Grave, for at møde Jesus, og de vilde komme ned med ham. Og de dødelige ville formere og udbrede sig, saa at de mange Steder, der ere blevne øde som Følge af de store Straffedomme, som ville gaa forud for hans Komme, ville blive beboede af deres talrige Børn under det tusindaarige Rige. De forskellige Dele af Jorden ville blive opfyldte, saa at, naar de tusind Aar ere fuldkommede og Satan løses, vil han finde et stort Antal, som ikke have været fristede af ham; og han vil bruge al sin Snedighed og List iblandt dem; og det vil lykkes ham, at lede flere eller færre paa Afveje. Han vil samle sine talrige Skarer fra Jordens fire Hjørner, og omringe de Helliges Lejr. De Hellige ville da indsamles trindt omkring fra, ligesom vi nu gøre, og de maa opslaa Telte, medens de gøre saa, og Satans Hær vil ligeledes omringe den elskede Stad for at tilintetgøre Guds Folk; men der skal nedkomme Ild af Himmelen og fortære dem. Og den elskede Stad og de retfærdige ville blive optagne til Himmelen, og efter at de tusind Aar ere endte, vil Jorden forgaa. Denne Jord, der vil blive helliget og luttret samt velsignet med Jesu Nærværelse, og hvorpaa de udødelige og opstandne Hellige ville leve og regere som Konger og Præster, maa formedelst Faldet og dets Forbandelse undergaa en stor Forandring, ligesom vore Legemer, og den vil forgaa. Herren vil ombanne Jorden saa at den vil være, som den var i Begyndelsen, og dette vil være den nye Jord og den nye Himmel, hvor ene de retfærdige skulle bo. Den elskede Stad vil igen nedstige paa denne evige Jord, og den vil da vorde een af de himmelske Boliger, hvori de Hellige, som ere beredte, ville regere i al Evighed.

Dette er altsaa vort evige Hjem. Vi skulle altsaa ikke forvente en Himmel udenfor Tids og Rums Grændser. Vi skulle ikke gaa længere, end vore Tanker ville føre os, til et eller andet fjernt ukendt Sted, hvorom der ingen Aabenbaring er given. Men vi ville vende tilbage til vor Jord, og da vil den Del af Synet blive opfyldt, hvori Johannes siger: „Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og han skal være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere, thi det første er veget bort.“ Hvorfor? Fordi alle dens Indbyggere ville da være udødelige, og Jorden selv vil være celestial, følgelig vil der ikke længere være nogen Død og ingen Aarsag til Sorg; „Se, jeg gør alle Ting nye,“ sagde han, som sad paa Tronen.

Det vil være vor lille Skabelses Historie, den er kun een af det umaadelige Antal, som Gud har dannet, der allerede have deres Forløsningstider, idet de maa gennemgaa lignende Forandringer, som dem jeg har hentydet til; og Folket, som beboer dem, maa lære i Erfaringens Skole. De have deres Glæder og Sorger saavel som vi, fordi de, lige-

som vi, paa ingen anden Maade kunde erhverve sig den nødvendige Erfaring til at gøre dem skikkede til de himmelske Skarers Selskab.

Naar Gud ifølge Joels Profeti giver sine Sønner og Døtre Syner og Aabenbaringer og gamle Mænd Drømme ved den samme Aand, ville de i meget kort Tid erhverve sig mere Kundskab, end der kunde erholdes ved at studere de bedste Bøger, som findes i hele Verdens Kollegier og Læreanstalter. Vi maa her studere i mange Aar for at lære een Gren, til Eksempel Mathematik, der indbefatter Geometri, Konuslære, Algebra, o. s. v. Det tager mange Aars Granskning for at erhverve sig Kundskab om dem, og naar vi endelig have opnaaet den forønskede Grad af Kundskab om dem, ere vi gamle Mænd, der kunne vente vor Bortgang naar som helst fra denne Tilværelse. Men naar den Tid skal komme, da den levendes Guds Aand skal udgydes over alt Kød, kan Herren i en meget kort Tid afsløre Jordens Mysterier og Skatte, saa at vi ikke alene kunne forstaa Jordens geografiske Overflade, men være i Stand til ved Visdommens Kraft at skue enhver af dens Bestanddele, indvendig saa vel som udvendig, og ligeledes kende den Lov, som styrer dens elementære Dele, hvilket næsten altsammen er skjult for vort jordiske Blik for nærværende. Vi kunne kun naa saa vidt med vort naturlige Syn, men der er en Kraft i enhver Mand og Kvinde, der nu ligger som i Dvale, men som, saa snart den paavirkes af Herrens Aand, vil opvække os til ligesom at se en hel ny Verden for os; Mysterier ville opklares for os, og vi ville se alt saa naturligt, som om det var skrevet, og saaledes ville vi vissseligen lære meget hurtigt. Om vi da skulde ønske at vide noget om denne Verden, eller om os selv, naar vore Aander bleve fødte, eller hvad der fandt Sted, før Jordens Grundvold blev lagt, eller Spiren til den dannedes, da Guds Sønner og Døtre jublede af Glæde — dersom vi ønskede at kende disse Ting, vilde Herrens Aand kun behøve at røre ved vort Forstands Blik og oplyse vort Sind, og vi kunde da skue, hvad der skete for tusinde Generationer af Verdener siden, førend Jorden blev til, og vi kunde se Rækkefølgen af Verdener, der vare og have været til, længe førend denne Jord blev dannet. Vi kunde se de Prøver, de have gennemgaaet; se dem blive bragte i Tilværelsen og undergaa deres forskellige Forandringer, og omsider blive forherligede celestiale Boliger i Guds Nærværelse. Ved denne samme Aand, der er omtalt af Joel, kunde vi se ud i den fjerne Fremtid og skue, hvorledes nye Verdener blive dannede og forløste; og ikke alene dette, men tillige se og forstaa de Love, hvorved de blive til, og kende alle disse Skabelsens Maal og endelige Bestemmelse, idet vi blive berørte af den Almægtiges Finger og oplyses af den Helligaand. Amen.

Uddrag af Korrespondance.

Af et Brev fra Ældste C. J. Kempe, dateret d. 12te December, give vi vore Læsere nogle Uddrag, der uden Tvivl vil interessere Missionærerne og opmuntre nogle til fornyet Iver og Mod til at imødegaa enhver Modstand, de muligen maatte møde i deres hæderlige Arbejde for Herrens Værks Forfremmelse; han skriver som følger:

„Jeg har i de sidste 2 Uger, dog ogsaa for en længere Tid, haft nogle interessante Erfaringer. Vi gik ud til Dirdal (Broder Parley Andersen og jeg) og holdt en stor Forsamling den samme Aften. Den følgende Dag var Vejret ualmindeligt slemt, og ingen kom til Mødet, som var bekendtgjort at skulle holdes. Dagen efter gik vi til Gilja, og holdt Forsamling i Skolehuset, der var vel fyldt med Tilhørere, og efter Forlangende holdt vi en Forsamling igen næste Aften, hvor der var fuldt Hus, og vi blev af flere indbudt til snart at komme igen. Om Søndagen holdt vi vor sædvanlige Søndagsskole og 2 Forsamlinger og igen een om Mandag Aften. Om Tirsdagen gik vi til Klip Station, hvor jeg først holdt en Samtale med Byens Prædikant, Ole Præst, og om Aftenen holdt vi Forsamling der. Om Onsdagen holdt vi et Møde i et smukt Bedehus og havde god Sang og Musik. Dernæst gik vi til Aastedbakken, hvor vort Lokale var for lille til at rumme dem, der havde samlet sig for at høre os, men vi fik Indbydelse til et mere rummeligt Lokale til næste Gang. I Stangeland holdt vi en evangelisk Samtale og om Lørdagen igen en Forsamling paa Skæveland.

Jeg gør nu Forsøg paa at leje et Lokale her for 6 Aftener. Skøndt mange indrømme, at vor Lære er bibelsk, er der dog kun faa, som nøjere undersøge den. Jeg havde forventet Svar paa min Skrivelse i Aftenbladet, men ikke et Ord af Indvending har jeg set endnu, skøndt nogle sprede løgnagtige og bedrageriske Rygter om os i deres Bedehuse og Forsamlingssteder, hvor der ingen Lejlighed gives os til Forsvar.

Vi have erholdt flere nye Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne", og have ogsaa udspredt mange Bøger og Skrifter.

Jeg er dog ikke fuldkommen tilfreds med Udfaldet af vort Arbejde her, skøndt vi have virket med Flid. Før vor Ankomst hertil blev der sagt, at der intet kunde udrettes her i Stavanger; men vi have dog i den korte Tid, vi have virket her, holdt 99 Forsamlinger og ere nu ikke i Stand til at komme omkring og prædike saa ofte, som der gives Lejlighed til at holde Møder."

Ældste Kempe slutter med at udtrykke sin Tilfredshed med det Kald, der er ham anbetroet til at arbejde for Herrens Værks Forfremmelse, og vi haabe, at denne lille Skildring af hans Missionsvirksomhed maa trøste og opmuntre andre af Ældsterne, hvis Arbejdsmarker kunde synes golde og øde; og vi haabe at Herren vil hjælpe dem til at finde Adgang til Folkets Hjærte.

Den 15de Januar 1900.

Apostel Franklin D. Richards Død.

„Stjernens" Læsere ville bedrøves ved Efterretningen om Apostel Franklin D. Richards Bortgang fra denne jordiske Tilværelse, der fandt Sted i hans Hjem i Ogden, Utah, den 9de December 1899. Hans Død var ikke aldeles uventet, thi han havde for en længere Tid ikke været ved Helbred; dog nærede hans Familie og nærmeste Venner, der vare bedst bekendte med hans Tilstand, næsten til den sidste Time Haab om, at han vilde komme sig igjen. Men om Natten viste der sig Tegn paa, at hans jordiske Tilværelse var nær sin Ende, da han var falden i en rolig, men varslende Søvn, der tydede til hans Død. Hele hans Familiekreds af nærmeste Paarørende vare tilstede ved denne, en stor Leders, saavel som en eksemplarisk og kærlig Faders Bortgang fra Dødeligheden.

Apostel Richards havde for et Aars Tid lidt af en nervøs Afkræftelse, og tog derfor sidste Sommer en Tur til Californien for om muligt at komme i Bedring. For en Tid syntes han vel ogsaa at være lidt bedre, men saa sig dog derefter nødsaget til at vende tilbage til sit Hjem, hvor han siden har været i Rolighed. Ved Præsident Richards Bortgang taber baade Kirken og Staten en stor Mand, der har tilbragt sin hele Levetid til begges Opbyggelse og Forbedring; thi han har tjent med Utrættelighed og Flid saavel i Statens som i Kirkens Tjeneste. I vort næste Nummer ville vi give vore Læsere en kort Beretning om nogle af de vigtigste Begivenheder i hans Levnetsløb, der vise, at han altid har været hengiven til Herrens Tjeneste og Sidste-Dags Værkets Fremgang lige fra sit første Kendskab med Evangeliet til sin Død.

Franklin D. Richards var den af hans Forældres ni Børn, der opnaaede den højeste Alder. Han var født og opdraget paa Landet og derfor blev tidlig vant til haardt Arbejde, men han havde stor Lyst til at læse og derved komme til Kundskab om det nyttige. Hans Forældre vare oprigtige og hengivne Independenter, og opdragede deres Børn til Fromhed og Retskaffenhed, hvorfor Broder Franklin i en tidlig Alder fik alvorlige Anskuelser om Religion.

Da Evangeliets Lys omsider naaede Egnen, hvor Familien boede, var flere af dem i en modtagelig Tilstand for samme og han blev saa interesseret i Sidste-Dags Værket at han blev sendt paa Mission før han var 20 Aar gammel. Han udmærkede sig straks som en Forkynder af det glade Budskab, og har fra den Tid til sin Død idelig været

optaget med Værkets Forfremmelse. Han blev i Aaret 1849, medens han boede i en meget ringe Leerhytte, udvalgt, formedelst Guds Aands Inspiration ved hans Tjenere, til at beklæde Apostel-Embedet, hvilket han saaledes har beklædt i over halvtredssindstyve Aar.

Ankomst. Den 2den Januar ankom til København følgende Missionærer fra Zion: Lars Christoffersen fra Saline og Christian Jacobsen fra Ephraim, Utah. De beskikkes til at virke i Aarhus Konference.

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Joseph T. Torgersen, Erastus Ottesen og Hyrum J. Hansen, og paa Grund af Sygdom J. P. Olsen. Ældste Peter Christensen løses fra at arbejde i Kristiania og beskikkes til at arbejde i Københavns Konference.

Præsident F. D. Richards lagt til Hvile.

Den store Folkemængde, der samlede sig ved Præsident Richards Begravelse i Ogden den 14de December, var et af de mange Beviser paa den høje Agtelse Folket nærede for denne ærværdige Apostel. Middagstogene paa begge Jernbaner fra Salt Lake City vare fyldte med Passagerer, der kom for at overvære Gudstjenesten ved Begravelsen. Mange af Kirkens højeste Embedsmænd forlod Hovedstaden om Middagen, medens mange andre drog ud tidligere paa Dagen for at faa Lejlighed til at beskue Liget, der blev lukket for Kl. 11,30.

Straks efter Præsident Lorenzo Snows Ankomst til Tabernaklet blev Liget bragt ind ledsaget af den afdødes nærmeste Paarørende, der alle medbragte yndige Blomsterbuketter. Ligkisten var snehvid og prydet med de smukkeste Dekorationer af Blomster og Eviggrønt. Den blev sat lige foran Talerstolen. Lige ovenfor Ligkisten blev anbragt et Portræt af Præsident Richards i naturlig Størrelse, omgivet af smukke Blomsterdekorationer. Forhøjningens Baggrund saavel som Loftet i Tabernaklet var smagfuldt prydet med hvidt Draperi. Familien tog Plads lige foran Liget, hvorefter Dørene aabnedes for Publikum, der fyldte enhver mulig Plads i den store Bygning, medens mange var nødsaget til at forblive udenfor af Mangel paa Plads.

Af Kirkens almindelige Autoriteter vare tilstede paa Forhøjningen: Præsident Lorenzo Snow, og hans to Raadgivere, George Q. Cannon og Joseph F. Smith; af de Tolvs Kvorum: Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John Taylor, Anthon H. Lund, M. F. Cowley og Rudger Clauson.

Flere af Præsidenterne over de Halvfjerds vare tilstede og en fuld Repræsentation af de lokale Autoriteter.

Kl. 1,30 begyndte Gudstjenesten med, at Koret sang den yndige Sang: „O min Fader, du som troner," hvorefter Bøn opsendtes af Apostel F. M. Lyman, og Salmen „Nærmere Gud til dig" blev ligeledes udført af Koret (begge Salmer i det engelske Sprog).

Præsident Shurtliff af Weber Stav var den første Taler. Han henførte til sin Virksomhed i Forbindelse med Præsident Richards og deres lange Bekendtskab med hinanden; han følte, at denne Adskillelse fra sin elskede Ven var ham et stort Tab, som det ogsaa var for hele Folket. Den afdøde Apostels Raad og Formaninger havde været vise, og hans Virksomhed havde gjort meget godt baade i Zion og blandt de Hellige i hele Verden. Biskop Robert Mc. Quarrie og Ældste D. H. Peery talede en kort Tid hver, og udtrykte deres inderlige Kærlighed for den afdøde, og vidnede om dennes Værd og Hengivenhed til Herrens Værk uden Hensyn til hvilken som helst Opofrelse.

En Kvartet, »The passing of the sweetest soul«, blev med et dybt Indtryk afsungen, hvorefter Apostel Brigham Young talede til de forsamlede. „Vi kunne alle vidne om, sagde Taleren, at Franklin D. Richards altid har været trofast. Jeg har staaet i nær Forbindelse med ham i mange Aar. Jeg var hos ham i flere Timer i Fredags. Endskøndt han næsten havde mistet al Brugen af sine Lemmer, var han dog ved sin fulde Bevidsthed og hans Tankegang lys og klar til hans sidste Time. Jeg saa ham i Øjnene, og de syntes at tale til mig. Jeg kunde se, at hans udødelige Sjæl var saa lys, stærk og klar som nogensinde før. Jeg har rejst med ham, og i al min Omgang med ham har jeg fundet ham at være en Herrens Tjener, og hans Liv og Vandel er værd at efterfølge. Jeg deltager i vort store Tab ved hans Bortgang, men glæder mig ved Tanken om det store Arbejde, Gud har udført gennem og ved ham. Jeg beder Gud om, at han vil velsigne den efterladte Familie, og at Dødens Braad maa forsvinde for Tanken om hans ædle og herlige Liv."

Præsident Snow sagde: „Jeg ønsker at blande min Røst med mine Brødres i at udtrykke min Kærlighed og høje Agtelse for Præsident Richards. Jeg har maaske været saa godt bekendt med ham som nogen. For mere end halvtredsindstyve Aar siden blev Broder Richards og jeg ordinerede til Apostle paa samme Tid. Der var den Gang fire ledige Embeder i de Tolvs Kvorum. Jeg blev kaldet til at indtage det andet og Broder Richards det fjerde af disse, og han var saaledes den yngste Apostel den Gang. Siden den Tid ere Kirkens Præsident og hans to Raadgivere og alle de daværende Apostle undtagen jeg gaaede bag Sløret. Broder Richards Liv har været særdeles rent og ædelt. Alt, hvad her er bleven sagt om ham og hans gode Gerninger er sandfærdigt. Han

har stridt den gode Strid, og vunden sin Frelse og Ophøjelse i Guds vor Faders Rige. Gud velsigne Broder Richards Familie, og maatte de alle efterligne deres Faders ædle Liv. Vi have Aarsag til at se paa hans Bortgang som et stort Tab, men lad os ogsaa erindre, hvad Broder Richards har vundet. Han har vundet, hvad vi alle stræbe for. Vi ere sendte her paa Jorden i en viis Hensigt, og maa Gud hjælpe os til at opfylde vor Skabelses Maal."

Præsident George Q. Cannon sagde: „Jeg tror, jeg vilde føle mig utilfreds, dersom jeg ikke forenede mig med mine Brødre i at udtale mine Følelser ved denne bedrøvelige Omstændighed. Jeg samtykker af ganske Hjærte i alt, hvad her er bleven sagt om denne vor elskede Broder. Jeg har særdeles Aarsag til at paaskønne Præsident Richards ædle Liv. Han var altid god imod mig. Han var saa sagtmodig, ydmyg og god en Mand, som jeg nogensinde har kendt. Et af hans skønne Karaktertræk, som jeg altid har yndet, var, at jeg aldrig har hørt ham ytre et uvenligt Ord, eller kritisere nogen af hans Brødre. Et andet af hans mest elskværdige Karaktertræk var det, at jeg aldrig har set ham blive vred.

Gud har givet os mange mærkværdige Forjættelser betingede paa vor Trofasthed. Broder Richards vil have stor Del i disse herlige Velsignelser. Vi kunne ikke fatte de Velsignelser, der vente ham og enhver, som aldrig svækkes i deres Hengivenhed til Herren. Hvilken glædesbringende Tanke er det ikke at betragte en Mands Liv, der har staaet urokkelig i Fristelser og Prøvelser og endt saa herligt et Livsløb. Jeg ligesom Brødrene, beder Herren om; at lade sine Velsignelser hvile paa Præsident Richards Familie og paa alle de Hellige."

Præsident Joseph F. Smith sagde: „Jeg føler mig ved denne Lejlighed ikke i Stand til at udtale mig. At sige, at Herren elskede Præsident Franklin D. Richards er kun at sige, hvad I alle i Forvejen vide, og det er unødvendigt at sige, at jeg elskede ham. Gennem hele mit Liv har han været mig en Styrke og Trøst. Jeg har ingen Apostel kendt, som jeg har elsket mere end Broder Richards. Jeg havde den største Tillid til ham og endnu anser ham som en Guds Mand. Jeg kender ingen, som ikke elskede ham. Jeg havde altid den Følelse for ham, at han vilde sige noget godt og at han ikke vilde sige noget, der vilde bedrøve Guds Aand. Jeg kender ingen, der har været mere trofast mod Profeten Joseph Smith, end Broder Richards var. Et andet af hans fremtrædende Karaktertræk var den Taalmodigheds-Aand, som Job er bekendt for. „Se, vil han slaa mig ihjel, skulde jeg dog ikke haabe?" Han har været mig en stor Velsignelse, og jeg takker Gud for den Forbindelse jeg har staaet i med ham, og ønsker mig ikke at komme i Omgang med bedre Mænd gennem alle Evigheder. Det glæder mig at kunne sige, at jeg ikke har undladet til denne Stund at udtrykke min Kærlighed

for Broder Richards, Præsident Snow og andre. Jeg har ofte udtalt den. Han har nu gennemgaaet Prøvelserne og har gjort sig værdig og kan ikke miste sin Løn.

Maa Gud velsigne Præsident Richards Sønner og Døtre. Han har efterladt nogle af de ædleste Sønner og Døtre, der findes i Zion. Jeg kender dem for Trofasthed. Dersom nogen af dem er kommen paa Afveje, beder jeg Gud om at lede dem tilbage igen. Gud velsigne Mindet om denne Mand og hans Familie, at han altid maatte repræsenteres af ædle Sønner i Guds Rige."

Koret sang:

»Farwell all earthly honors
I bid you all adieu.«

Apostel John Henry Smith frembar Taksigelsesbønnen.

(Fra Deseret News.)

Er vor Planet den eneste beboede Klode?

(Fortsat fra Side 13.)

I Betragtning af den Varme og Lysmængde, som Planeterne modtage fra Solen, finde vi, at Solens Virkning paa Merkur er 7 Gange stærkere, paa Venus 2 Gange stærkere, paa Mars halv saa stærk, paa Jupiter 27 Gange svagere, paa Saturn 90 Gange, paa Uranus 360 Gange og paa Neptun 1000 Gange svagere end her paa Jorden. Planeternes tiltagende Afstande fra Solen medføre en gradvis fortsat Aftagen af Temperaturen paa deres Overflade. Det er godtgjort, at Jordens Indre har en høj Temperatur, hvoraf man slutter, at dens Midte er ildflydende; men af alle hidtil samlede og nøje prøvede Jagttagelser fremgaar det, at den indre Varmes Indflydelse ikke spiller nogen Rolle paa Jordens Overflade. Man har udregnet, at Jordens Middelvarme i 2000 Aar ikke har forandret sig 1/170 Grad. Der synes endog at kunne føres videnskabeligt Bevis for, at Jorden ikke afkøles i nogen mærkelig Grad i et Tidsrum af 1,280,000 Aar. De Resultater, man er kommet til ved at anstille Forsøg paa vor Klode, kunne anvendes paa de andre Planeter i vort System, da alt leder os til at tro, at disse Verdener ere af samme Oprindelse som vor. Varmen paa Planeternes Overflade maa saaledes for største Delen bero paa deres forskellige Afstande fra Solen. Det er imidlertid muligt, at den indre Ild paa nogle Kloder har en mægtig Indflydelse paa de organiske Fænomener paa deres Overflade, ligesom det ogsaa er muligt, at Skabelsen paa visse Planeter endnu er ved Begyndelsen af sit Værk, og at Skaberordet: „Bliv Lys" endnu ikke har lydt. Men hvorledes dette end forholder sig, er det sikkert,

at Jordens Stilling, betragtet fra dette Synspunkt, ikke frembyder noget Fortrin fremfor de andre Planetverdener.

Jordens Atmosfære er en Blanding af Kvælstof, Ilt og Kulsyre, og denne Blanding er en aldeles nødvendig Betingelse for Livet paa Jorden. Luften er den første og uundværligste Livsbetingelse, og den samme Betydning, som Luften har for de indre Livsfunktioner, har den for Legemets ydre Funktioner: Sanserne, navnlig for Hørelsen og Synet. Ved Stemmen sættes Luften i Bevægelse, og de smaa Lydbølger trænge ind i Øret. Øret opfatter disse fine Svingninger og forplanter Indtrykket deraf til Hjerneorganerne for Tanken. En Verden uden Luft vilde være en Døvstumme Verden, en Bolig for evig Tavshed. Det samme gælder for Synet. Det er Luftmasser, som fordeler Lyset paa Jorden. Dersom Luften ikke var, vilde der ikke kunne ses andre Genstande end dem, der ligefrem beskinnes af Solen, der vilde hverken være Skygge eller Halvmørke, Morgenrøde eller Tusmørke, kort sagt, ingen Overgang i Lysets Fordeling, men enten blændende Sollys eller fuldstændig Nat. Ved Siden af dette har Luften overordentlig stor Betydning paa en anden Maade. Som man ved, spiller Vandet den største Rolle af alle Vædsker paa Jorden. Det findes i de indre Organer hos alle levende Væsener, Mennesker som Dyr, samt i Planternes Celler, og det er uundværligt for Livsfunktionerne. Men Luftens Bestanddele er en nødvendig Betingelse for Tilværelsen af Vand eller enhver anden Vædske. Uden Luft gives der ingen Vædsker, da enhver Samling Vædske kræver et eller andet atmosfærisk Tryk for at kunne opstaa og vedligeholde sig. Alle Verdener, som mangle Luft, maa saaledes ogsaa fuldstændig mangle alle flydende Legemer.

Saa stor Betydning har Atmosfæren, men i saa Henseende har Jorden intet Fortrin at opvise fremfor de andre Planeter, thi med Undtagelse af Asteroiden Vesta og vor Maane, findes alle de Verdener, som det med vore nuværende Jagttagelsesredskaber har været os muligt at undersøge, omgivne af en Atmosfære. Paa Venus viser Tusmørkefænomenerne og Skypletterne Tilstedeværelsen af en saadan. Paa Mars stiger der store Dunstmasser op af Havene og svæver som lette Skyer ind over Fastlandet og giver dette Kølighed og Skygge. Paa Jupiter og Saturn finde vi lignende Skybælter paa begge Sider af Ækvator afvekslende med klare lyse Striber. Her fra Jorden kunne vi endog fra Bevægelsen af de Dunstmasser, som langsomt drage hen igennem disse Kloders Atmosfære, slutte os til den milde og velgørende Vind, der maa herske i disse utroligt fjærne Lande. I denne Henseende har Jorden altsaa intet Fortrin fremfor de andre Planeter.

Heller ikke i Størrelse indtager Jorden nogen Særstilling, den er hverken den mindste eller største eller den, der danner Middelvejen. Mars er i Diameter halv saa stor som Jorden. Merkur er meget mindre end

Mars. Derimod er Saturns Overflade 80 Gange og Jupiters 200 Gange større end Jordens. Der vilde udfordres 900 Jordkloder for at udgøre Saturns Rumfang og 1400 for Jupiters. Vi kunne næppe fatte en saadan Størrelse, endnu mindre kunne vi fatte Solens Størrelse, der er en Million og fire hundrede Tusinde Gange saa stor som Jorden.

Med Hensyn til Aarstider og Aar har Jorden aldeles intet Fortrin fremfor de andre Planeter. Merkur bruger til et Omløb om Solen 88 af vore Døgn. Venus bruger 225 Døgn til et Omløb med en Hastighed af 4⁶/₁₀ Mil i Sekundet. Mars bruger 687 Døgn og dens Hastighed er 3¹⁵/₁₀₀ Mil i Sek. Jupiter bruger 12 af vore Aar til et Omløb om Solen, men dens Hastighed er ogsaa kun 1⁷/₁₀ Mil i Sek. Saturn bruger 29½ Aar, Uranus 84 og Neptun 165 Aar til et Omløb om Solen, men Neptuns Bane er ogsaa 3,778,000,000 Mile lang, medens Jordens kun er 125,510,000 Mil. (Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 16.)

Ny Aabenbaring. I det Lys, at vor Kundskab om Aabenbaringers Vedbliven er et af Kirkens væsentlige Karaktertræk, er det lige saa fornuftigt at vente ny Aabenbaring i vore Dage, som det er at tro paa denne Gaves Eksistens i Kirken i ældre Tider. „Naar der ikke er Syner, bliver et Folk blottet," sagde Vismanden; og visseligen er det ikke urigtigt, tilligemed Syner at indbefatte Aabenbaring, da denne Gave ofte tilkendegives gennem Drømme og Syner. Alligevel ere vor Tids saakaldte kristne Religionspartier trods alle den hellige Skrifts mangfoldige og tydelige Vidnesbyrd praktisk enige om at erklære, at Aabenbaring ophørte samtidig med Apostlenes Bortgang, eller endog før den Tid; at Forbindelse med Himmelen er ikke mere nødvendig; og at vente denne er modstridende Bibelens Lære. Naar disse vor Tids uforligelige Sekter indtage denne Stilling, vandre de akkurat ad den samme Vej som de vantroende i forrige Tider. De troløse Jøder forkastede Frelseren, fordi han kom iblandt dem med en ny Aabenbaring. Havde de ikke Loven og Profeterne til deres Vejledelse? Hvad mere behøvede de? De pralede rent ud, sigende: „Vi ere Mose Disciple," og tillagde: „Vi vide, at Gud talede til Moses, men om denne vide vi ikke, hvor fra han er."

Den hellige Skrift, i Stedet for at forudsige Aabenbaringers Ophør i de sidste Tider, tydelig erklærer denne Gaves Vedbliven iblandt Guds Folk. Johannes forudsaa Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage ved Engle-Sendebud. Han siger: „Jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som

bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk." (Joh. Aab. 14, 6.) Endvidcre vidste han, at Herrens Røst skulde høres i de sidste Dage, raabende til hans Folk at de skulde fly fra Babylon til et Tilflugtssted: „Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar bort fra hende, I, mit Folk, at I ikke skulde blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.)

Mormons Bog er ikke mindre tydelig i sin Erklæring, at direkte Aabenbaring skal være en Velsignelse til Kirken i de sidste Dage. Læg Mærke til den Forudsigelse, der blev given ved Ether, en Jaredit. Dens Indhold viser, at den Tid, der omtales, er de sidste Tiders Husholdning: „Og paa den Dag, de øve Tro paa mig, siger Herren, ligesom Jareds Broder gjorde, saa at de maa vorde helliggjorte i mig, da vil jeg aabenbare for dem det, som Jareds Broder saa, ja udfolde alle mine Aabenbaringer for dem, siger Jesus Kristus, Guds Søn, Himmelens og Jordens og alle skabte Tings Fader .... Men den, som tror disse Ord, som jeg har talet, ham vil jeg besøge med min Aands Aabenbarelser, og han skal kende det og bære Vidnesbyrd derom." (Ether 4, 7.—11.)

Medens Lehi underviste sine Sønner, citerede han en Profeti af Joseph, Jakobs Søn, hvilken ikke er skreven i nogen af de Bøger, der udgøre Bibelen. Den har en direkte Henvisning til det Værk, hvortil vor Tids Profet, Joseph Smith, var kaldet. „Ja, Joseph sagde sandeligen, saa siger Herren til mig: En udvalgt Seer vil jeg opreise af dine Lænders Frugt; og han skal være højt agtet iblandt dem. Og til ham vil jeg give Befaling, at han skal udføre en Gerning for dine Lænders Frugt, hans Brødre, hvilken skal blive af stor Vigtighed for dem, ja til at bringe dem til Kundskab om de Pagter, som jeg har gjort med dine Fædre." (2. Nephi 3, 7.)

Nephi, Lehis Søn, udtalte en Profeti om de sidste Dage, paa hvilken Tid Hedningerne skulde faa et Vidnesbyrd om Kristus med mange Tegn og underfulde Tilkendegivelser: „Han aabenbarer sig ved den Helligaands Kraft for alle dem, som tro paa ham; ja, for hver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, og gør kraftige Gerninger, Tegn og Under iblandt Menneskenes Børn i Forhold til deres Tro. Men se, jeg profeterer for eder om de sidste Dage, angaaende de Dage, da den Herre Gud skal lade disse Ting komme frem for Menneskenes Børn." (2. Nephi 26, 13. 14.

Den samme Profet forudsiger — idet han i Særdeleshed retter sine advarende Ord mod de vantro i de sidste Dage — at der skulde fremkomme flere hellige Skrifter: „Og det skal ske, at den Herre Gud skal bringe en Bogs Ord frem til eder, og de skulle være deres Ord, som have slumret. Og se, Bogen skal være forseglet; og i Bogen skal der

være en Aabenbaring fra Gud, fra Verdens Begyndelse til dens Ende." (2. Nephi 27, 6. 7.)

Frelseren, idet han taler til Nephiterne, gentager Profeten Malachias' Profeti angaaende Aabenbaringen, der skulde gives ved Elias førend Herrens anden Tilkommelses Dag: „Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer; og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, saa at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Band." (3. Nephi 25, 5. 6.)

Ved Aabenbaring i vor Tid har Herren stadfæstet og opfyldt sine tidligere Forjættelser, og har alvorligen irettesat dem, som vilde forbyde ham at tale og vende ham bort fra sit Folk. Hans Røst høres endnu, hvorved han beviser for Verden, at den hellige Skrift er sand, og at Gud inspirerer Mænd og kalder dem til at udføre hans hellige Værk i denne Tid og Slægt, ligesom han har gjort i forrige Tider; og han viser tillige derved, at han er den samme Gud, i Gaar, i Dag og for evigt.

Aabenbaring i Fremtiden. I Betragtning af den allerede bevisliggjorte Kendsgerning, at Aabenbaring mellem Gud og Mennesker altid har været og endnu er et af Kristi Kirkes Karaktertræk, er det ganske fornuftigt at forvente med fuld Tro og Tillid, at andre Meddelelser fra Himlen vil komme, endog til Enden af Menneskets Prøvestand paa denne Jord. Kirken er og vedblivende vil være grundfæstet paa Aabenbarelsens Klippe, ligesom den var den Dag, da Kristus udtalte den profetiske Velsignelse paa Petrus, der ved denne Guds Gave var i Stand til at vidne om sin Herres Guddommelighed. Skriftens Bind ere ikke endnu tillukkede; mange Linier og mange Bud ville endnu blive tillagte. Aabenbaringer af endnu større Vigtighed og Herligheds Fylde end nogen, der hidtil er optegnet, vil herefter blive given Kristi Kirke og forkyndt i Verden.

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).